

SÖTÉTSÉG

A Plankenhorst-háznál egyike volt azon bizalmas estélyeknek, amikben soror Remigia is részt szokott venni növendékével együtt.

Ama vakmerő szökési eset óta azonban soror Remigia nem kísérte egyedül Edit kisaszonyt, még egy másik kolostorszűz is járt vele; ketten csak megőrzik.

Edit ott hallhatott eleget a magyarországi harctérről, ami elrontsa a kedvét a férjhezmenetelre. Hányszor és hogyan verték szét a magyar seregeket, mily tökéletesen meg lett az semmisítve; hogy meg van az már szorítva, s kénytelen magát megadni rövid időn; ha pedig előrenyomul, mint csalják kelepcébe, hogy vágják el visszavonulási útját; egy sem szabadulhat meg belőle.

Ilyenkor Baradlay Richárdról is hallhatott eleget. Már két ízben csak lova gyorsaságának köszönheti, hogy Palvicz Ottó kardja utol nem érte. Palvicz fogadást tett, hogy akár élve, akár halva, kézre kell őt kerítenie.

Edit választhatott, azért imádkozzék-e, hogy kedvesét élve, vagy azért, hogy halva lássa? Halva a csatában, vagy élve a vesztőhelyen.

Azt tudták már Plankenhorsték mindenféle kiterjedő összeköttetéseiknél fogva, hogy tegnap dél óta döntő ütközet folyik a Királyerdőben.

Windischgraetz herceg legutolsó távsürgőnye azt tudatta, hogy este hét órakor a magyarok minden ponton vissza vannak verve, s a lovagias bán éppen a kegyelemdöfést indul megadni a visszavert ellenhadnak.

Úgy is volt egész este hét óráig; a fővezér nyugodtan feketett le vetett ágyába; a csata meg volt részére nyerve.

A lovagias bán csak reggel hét órakor verte fel azzal a hírral, hogy egész hadtestével együtt megérkezett, s otthagya a csatatért az ellenfélnek.

Ezt azután ráérték megsürgönyözni Bécsbe.

Ott mindenki hihette azt, hogy a győzelem teljes - másnap estig.

Plankenhorstné és leánya, a két apáca és Edit a teánál ültek az isaszegi csata utáni es-

tén. A társalgás tárgya természetesen a tegnapi ütközet volt, ahogy azt a mindenbe beavatott hölgyek a főhadparancsnoknak bulletinjéből ismerték.

A négy elébb említett hölgy különös derült kedélyhangulatban volt ma. Az utolsó annál többet ábrándozott.

Soror Remigia a múltkori tapasztalat óta nem nyilvánít oly tartalék nélküli rokonszenvet a chartreuse-höz, ahelyett inkább arakot tölt a teához. Azt hiszi, hogy az arak ébren tartja az érzőidegeket.

Ma különösen beszédes.

A hölgyek magyarázzák egymásnak az ütközet terét. Soror Remigia érti azt legjobban.

Kirakják kenyérhajdarabkákból és cukordarabkákból, hogy állnak szemközt a seregek.

A kenyérhajdarabok a magyar ezredek, a cukordarabkák az osztrák ezredek.

Így minden a legkönnyebben megfoghatóvá lesz.

Ha ez az egy cukordarab egy arasszal elébbre megy a kenyérhajdarabkák háta mögé, ezek mind el vannak fogva. – S mi annak

azt az arasznyi utat megtenni ott az abroszon?

Ha a Rastich-dandár jókor megkapja a parancsot, hogy flankírozza az ellenséget; ha a Lichtenstein-dandár en échelon avanszírozik, ha a Colloredo-dandár... cheval veti magát az országútra, egy ember, egy ló meg nem szabadul az ellenségből:

A hölgyek nagy szóközi zajjal magyarázzák ezt egymásnak. A hadi műszavak oly folyékonyan mennek nekik, mint akármelyik szekond lájtinántnak.

E vidám trécselés közepett kopogtatás hangzik.

- Ki az? Szabad!

A kis szőnyegajtón, melyen csak a benső jó barátoknak volt bejárása, benyitott hozzájuk Rideghváry úr.

A nemesúr arca pergamenszínű volt, szájszegleteit rejthetlen idegesség galvanizálta.

A két Plankenhorst-hölgy eléje szaladt, megfogták kezeit, lármásan üdvözölték, arcába nevettek, az asztalhoz vonták, egy kar-székbe beerőltették, s csak akkor döbbsentek

azután meg tőle, mikor ott látták a lámpavilágnál ülni. Valami múmiaformája volt.

- Nos, mi hír a csatatérről? - kérdezé barátjától Plankenhorstné.

Rideghváry felelni akart, s csak akkor vevé észre, hogy nyelve és torka száraz, hogy hangja felakad.

Egy korty vizet ivott elébb.

Azután felelt:

- Minden rossz. Az ütközetet elvesztettük.

Ezután hosszú csendesség támadt.

Csak percek múlva bír Plankenhorstné gyöngye kétséget kifejezni:

- Az lehetetlen!

- Az való - monda Rideghváry.

Most Alfonsine akarta megmutatni, hogy neki több lelkiereje van, mint a többinek, s fel sem veszi a dolgot. Pedig az nála nem lelkiereje volt, hanem könnyelműség.

- Ah, uram! Az még nem bizonyos. Önök nem tudhatnak semmit bizonyosan. Önök könnyen megrémülnek az álhírekre.

Rideghváry éles, szűró tekintetét Alfonsine arcára szegzé, melyen rózsapiros nevetés tagadta a rém hatását.